

• Bevezető 3 14 Színháztörténet •

A MU SZÍNHÁZ RÖVID TÖRTÉNETE

Halász Tamás TALPON MARADNI – MU25
kerekasztal-beszélgetés

• Műhely 4 34 Áthallások •

Antal Klaudia SZÍNHÁZON INNEN ÉS TÚL
Interjú Takács GáborralVégső Zoltán A HORIZONTON TÚL, AZ ÖRÖKKÉVALÓSÁG FELÉ
Beszélgetés Barre Phillips-szelMatisz László A HANGOK VONZÁSA ÉS TASZÍTÁSA
29. zenei perspektívák

• Portré 8 42 Átjáró •

Proics Lilla SÚRÚ JELEN
Beszélgetés Hód Adrienn-nelHalász Tamás-Fehér Zoltán „... AKKOR MÁR A MÁGLYÁN IS
EL LEHET ÉGNI...”
beszélgetés El Kazovszkijjal (1995)

51 Impresszum •

Parallel - Kortárs Művészeti Magazin

„Kezdetben nagyon tartottam ettől a házasságtól, mivel egy ilyenfajta szoros együttműködést csak úgy tudtam elképzelni, ha abban a mi munkatársaink is aktívan részt vesznek, akik között azonban nincs képzett táncos. Az izgalom egyfelől abból a kérdésből adódott, hogy ezt a hiányosságot miképpen tudjuk áthidalni, másfelől pedig, hogy hogyan tudjuk összepárosítani a táncot (. . .) a színházi neveléssel, melynek a szavak nyújtanak biztos hátteret. És ha ez még mind nem lenne elég nagy kihívás, a Káva és a Nemzeti Táncszínház misszióját is össze kellett valahogy hangolnunk: mi sosem egy praktikus tudás átadására, hanem egy problémán való gondolkodás ösztönzésére törekszünk, azonban most azt is feladatul kaptuk, hogy vigyük közelebb a gyerekeket a tánc műfajához, fejlesszük a testtudatosságukat.” – fogalmaz Takács Gábor, a Káva Kulturális Műhely művészeti vezetője Antal Klaudiának adott interjújában, melyben az elmúlt évük új projektjeiről, így a Közép-Európa Táncszínházzal közös programjukról beszél.

Portré-rovatunk második megszólalójával, Hód Adrienn-nel új szerzőnk, Proics Lilla beszélgetett arról, milyen kihívásokkal találkozik a koreográfus, amikor nem saját társulatával, vagy éppen egy másik műfajban dolgozik, például az Oscar-díjas rendező, Nemes Jeles László filmjeiben. „Munkahelyzetben soha nem éltem meg emlékezetesen rosszat. Nyilván van kevésbé kellemes munka, de olyan, ami bármiért kínos lett volna, nem volt. Eddig azok az emberek találtak meg, akik tudták, megértették, elfogadták, amit tudok. Egyébként pedig dolgoztam már meglehetősen jól együttműködve olyan rendezővel, akiről kiderült, többekkel voltak komoly konfliktusai munka közben. Akkor gondolkodtam is, mi lehet ennek az oka, van-e valami stratégiám, ami ilyenkor működik, és arra jöttem rá, amit alighanem a korábbi munkáim során alakítottam ki: hogyha soha nem mutatom magam többnek, mint ami vagyok, akkor sokkal könnyebben lehet kommunikálni.”

Megalapításának 25. évfordulóját ünnepli a MU Színház: a hazai független tánc és színház nagy hagyományú játszóhelye hőskorszákról, szerepváltozásairól, az előtte álló kihívásokról kerekasztal-beszélgetést olvashatnak lapszámunkban. A múltidéző, jelen-kutató beszélgetés résztvevői „hivatásos tanúk”: Fuchs Livia tánckritikus, Nánay István színikritikus, Százados László művészettörténész és Erős Balázs, a színház igazgatója.

A beszélgetés mellett a MU történetének rövid összefoglalóját és eddigi fellépőinek listáját is böngészhetik.

Barre Phillips, az avantgárd jazz kimagasló egyénisége, bőgős, zeneszerző az idei Újbuda Jazz Fesztivál vendége volt a közelmúltban, s adott interjút Végső Zoltánnak, akit ugyancsak új szerzőként köszöntünk. „Tinédzserként Bartók és Sztravinszkij zenéjét hallgattam, és az általam képviselt tradíció része volt a tanulási folyamatomnak és ma, sok-sok évvel ezután még mindig építkezem erre a tudásra. Ez a hagyaték olyan gazdag, olyan modell-értékű, amire Ligeti és Kurtág is építkezett. Ez nem olyasmiről, amit én lerombolnék.”

Matisz László tanulmány-sorozatát (mely kötet formájában is olvasható immár) szinte kulturális magazinná válásunk első pillanatától közölni kezdtük a Parallel oldalain – a füzér most Zenei perspektívák című, befejező részéhez érkezett. „Ha a zenének nem lenne az emberin kívüli természeti, vagy szellemi tartománya, akkor az semmiről nem szólna, nem keltene asszociációkat, nem ébresztene gondolatokat, nem diagnosztizálna és nem prognosztizálna, egyszerű meghallgatás után el is felejthetnénk – ahogy ez sok esetben meg is történik.”

2018-ban kettős évforduló alkalmából emlékezünk meg El Kazovszkijről: a nagyszerű képzőművész hetven évvel ezelőtt született és immár tíz éve távozott a „végtelen nemlétebe”. A 35. Parallelben egy különleges lelet közreadásával, Halász Tamás és Fehér Zoltán huszonkét éve készült, torzóban maradt és korábban soha nem publikált beszélgetésével idézzük fel alakját. „Az állandó ütközés magaddal, a környezeteddel óhatatlanul is befelé irányítja a nézésed. Az ember elkezd foglalkozni saját magával: elkerülhetetlen a figyelem élesedése, az önmegfogalmazás, a reflexió. Miközben olyan emberek, akik természetes módon beleépülnek, belesimulnak szerepmegoldásokba (miközben azok nem is biztos, hogy igazából az övéik), az életük során nincsenek rákényszerítve a reflektálásra, amennyiben nem találkoznak valamikor valami katasztrófával, sokkhatással. Ha ez nem következik be, akkor megoldják a saját életüket, szinte öntudat nélkül.”

Kedves Olvasó, keserűen másoljuk ide a tavaly téli Parallelben megjelent beköszöntő záró sorait, mert helyzetünk változatlan. „Idei egyetlen, egy év kényszerűsünet után megjelent számunk bevezetőjének végén reményünket fejezzük ki, hogy lapunkat hamarosan újból, rendszeresen kézbe vehetik majd. Vagy: egyáltalán... Boldog újévet!”

Lapszámunkat barátunk, a 2017. november 30-án, 97 évesen elhunyt Tamara Nijinsky, Vaclav Nizsinszkij kisebbik lánya emlékének ajánljuk.

2017. december